

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **Renata Abtová**, se sídlem V Podhájí 627/19, Praha 4, zast. Mgr. Ing. Janem Boučkem, advokátem, se sídlem Opatovická 1659/4, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 525/15, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 3. 2019, č. j. MF-22451/2017/1603-3/2053, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 10. 2021, č. j. 6 A 81/2019-73,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Magistrát hlavního města Prahy, odbor dopravních agend (dále jen „správní orgán prvního stupně“), rozhodnutím ze dne 28. 6. 2017, č. j. MHMP 1044301/2017, uznal žalobkyni vinnou ze správních deliktů podle § 16 odst. 1 písm. b) a h) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon o cenách“), a uložil jí pokutu ve výši 50.000 Kč. Žalobkyně se měla těchto správních deliktů (s účinností od 1. 7. 2017 přestupků – poznámka soudu) dopustit tím, že 1) dne 5. 10. 2016 účtovala za poskytnutí taxislužby částku 192,51 Kč, přestože podle § 5 odst. 2 zákona o cenách, v návaznosti na nařízení č. 20/2006 Sb. HMP, o maximálních cenách osobní taxislužby, byla oprávněna účtovat částku v maximální výši 153 Kč, a 2) dne 5. 10. 2016 bylo po poskytnuté taxislužbě zjištěno, že porušila povinnost při označování zboží cenami dle § 13 odst. 2 písm. a) zákona o cenách, neboť při provozování taxislužby neoznačila vozidlo taxislužby cenou, kterou uplatňovala v okamžiku nabídky a vztaženou k prodávánému jednotkovému množství zboží a určeným podmínkám.

[2] Žalovaný shora uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl odvolání žalobkyně a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

II.

[3] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji v záhlaví označeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) zamítl.

[4] Městský soud předně poukázal na skutečnost, že obdobné otázky byly řešeny i v rozsudku téhož soudu ze dne 29. 9. 2021, č. j. 14 Af 17/2019-39, a neshledal důvod se od závěrů v něm uvedených odchýlovat.

[5] Městský soud s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (konkrétně rozsudky ze dne 19. 3. 2021, č. j. 3 As 104/2019-37, ze dne 20. 6. 2019, č. j. 5 As 245/2018-30), neshledal, že by kontrola žalobkyně byla zahájena a provedena nezákonně. Jednotlivé kontrolní úkony v řízení, včetně kontrolního nákupu, totiž mohou vykonávat i tzv. přizvané osoby, a to i bez přímé účasti pracovníka kontrolního orgánu.

[6] Dále se městský soud zabýval stanovením toho, zda služba Uber, kterou žalobkyně provozovala, naplňuje z materiálního hlediska definici taxislužby podle § 21 a násl. zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě (dále jen „zákon o silniční dopravě“). V této otázce městský soud odkázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 5. 11. 2018, sp. zn. III. ÚS 4072/17, na rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 20. 12. 2017, C-434/15, ve věci *Asociación Profesional Elite Taxi v. Uber Systems Spain SL*, jakož i na rozsudky městského soudu ze dne 26. 2. 2019, č. j. 11 A 105/2017-48, a ze dne 14. 11. 2019, č. j. 10 A 158/2017-37, z nichž dovodil, že je postaveno najisto, že přeprava uskutečněná prostřednictvím aplikace Uber je taxislužbou. Městský soud tedy shledal správným závěr žalovaného, že žalobkyně prováděla přepravu jako provozovatelka taxislužby.

[7] Důvodnou neshledal městský soud ani námitku o porušení zásady *ne bis in idem*. Žalobkyně tvrdila, že byla za jeden skutek potrestána dvakrát. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 28. 3. 2017, č. j. MHMP 426936/2017, kterým byla shledána vinnou za porušení zákona o silniční dopravě, totiž vycházelo ze stejného skutkového základu, jako rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v projednávané věci. Městský soud uvedl, že přestože se obě správní řízení, která byla s žalobkyní vedena, vztahovala k téže kontrolní jízdě uskutečněné dne 5. 10. 2016, nebyly žalobkyni v těchto řízeních uloženy pokuty za tentýž skutek. Ačkoliv se jednalo o jednu kontrolní jízdu, dopustila se totiž žalobkyně dvou rozdílných právně relevantních skutků. Za takové situace městský soud vyloučil rovněž aplikaci absorpční zásady při ukládání trestu.

[8] Závěrem městský soud nedal za pravdu ani námitkám vztahujícím se k výši uložené pokuty. Městský soud shledal, že žalobkyni byla pokuta uložena v souladu se zákonnými podmínkami a rovněž bylo i řádně přihlédnuto ke specifickým projednávaného případu. Městský soud připomněl, že se žalobkyně v nyní posuzované věci dopustila dvou správních deliktů, přičemž za každý z nich samostatně zákon o cenách stanoví pokutu až do 1.000.000 Kč. Žalobkyni uložená pokuta ve výši 50.000 Kč se tedy nejvíce jako nepřiměřená.

pokračování

Městský soud také připomněl, že z ničeho nevyplývá povinnost správních orgánů kompenzovat žalobkyni délku správního řízení snížením pokuty, jak se také žalobkyně domáhala. Odmítl také argumentaci žalobkyně jinými rozhodnutími žalovaného (ve věcech B. a M.), neboť se podle městského soudu jednalo o skutkově odlišné situace. Městský soud rovněž nepřistoupil k žalobkyní požadované moderaci výše uložené pokuty, neboť pro takový postup neshledal důvod.

III.

[9] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) nyní brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

[10] Stěžovatelka namítá, že městský soud nesprávně a v rozporu s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“), Nejvyššího správního soudu i tamějšího soudu vyložil zásadu *ne bis in idem*. Trvá na tom, že byla pro jeden skutek, tj. přepravu vozidlem taxislužby uskutečněnou dne 5. 10. 2016, uznána vinnou za spáchání přestupku podle zákona o cenách i podle zákona o silniční dopravě. Podle právního názoru stěžovatelky je totožnost skutku třeba vyložit nejenom v trestněprávním smyslu přijímaném doktrínou i judikaturou (jako určitou událost ve vnějším světě záležející v jednání člověka mající společné základní atributy v osobě pachatele, v místě a čase), ale především s ohledem na výklad Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“), který je dle stěžovatelky odlišný. Nesouhlasí s městským soudem, který posuzuje pojem skutek pouze prizmatem skutku *de iure*. Takový závěr není podle stěžovatelky možný s ohledem na rozhodovací praxi ESLP vytyčenou ve věci *Zolotukhin proti Rusku* a ve věci *A. a B. proti Norsku*, v nichž uvedený soud odmítl posuzovat skutek jen skrze jeho právní kvalifikaci. Stěžovatelce nemůže jít k tíži vnitrostátní problém spočívající v chybějící jednotné soustavě „*správně-trestních tribunálů*“ a v tom, že některé přestupky vycházející z jednoho skutku řeší různé věcně příslušné správní orgány.

[11] Stěžovatelka setrvává na názoru, že se nedopustila dvou rozdílných jednání, nýbrž dne 5. 10. 2016 uskutečnila jednu jízdu taxislužbou striktně ohraničenou místem, časem a osobou. I pokud by stěžovatelka přistoupila na to, že městský soud vykládá pojem totožnosti skutku odlišně od Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), je vždy povinností správních orgánů při stanovení správního trestu a jeho výše dbát zásad pro ukládání trestů při souběhu přestupků, což však městský soud odmítl s tím, že použití absorpční zásady není na místě. Pokud městský soud dovodil, že stěžovatelka svým jedním skutkem porušila více chráněných zájmů, pak se správní orgány měly zabývat existencí souběhu přestupků. Z judikatury Nejvyššího správního soudu stěžovatelka dovozuje, že se ve správním trestání přiměřeně uplatní principy ovládající souběh trestných činů. Dle této judikatury není pro trestání souběhu přestupků nutné vedení společného řízení, nýbrž použití absorpční zásady. Podle stěžovatelky tak nebyla dodržena zásada *ne bis in idem* a nebyly dodrženy zásady pro ukládání trestu za souběh přestupků, a ona se tak ocitla v méně příznivém postavení, než pokud by její činy byly hodnoceny jako činy trestné.

[12] Dále stěžovatelka namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Městský soud podle stěžovatelky nesprávně posoudil jí namítanou a prokazovanou správní praxi žalovaného. Uvádí, že žalovaný v roce 2021 změnil svou správní praxi v obdobných věcech, týkajících se přepravy skrze aplikaci Uber, v nichž docházelo k souběhu přestupků podle různých zákonů v souvislosti s aplikací zásady *ne bis in idem*. Stěžovatelka proto odkazovala na rozhodnutí žalovaného ve věcech M. a ve věci B. Městský soud však tuto správní praxi odmítl posoudit s tím, že se jedná o odlišnou skutkovou situaci. Stěžovatelka má naopak za to, že se jednalo o skutkově i procesně totožnou situaci a žalovaný tak porušil zásadu rovnosti a legitimního očekávání ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu, tedy že ve skutkově shodných nebo podobných případech má být rozhodováno tak, aby nevznikaly nedůvodné rozdíly. Městský soud k této námitce neuvedl smysluplnou argumentaci a podle stěžovatelky tím zatížil napadený rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti.

IV.

[13] Žalovaný svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti nevyužil.

V.

[14] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Nejvyšší správní soud se předně zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Jedná se totiž o vadu tak závažnou, že by se jí Nejvyšší správní soud musel podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat z úřední povinnosti, tedy i tehdy, pokud by ji stěžovatelka sama nenamítala. Pokud by uvedený nedostatek napadený rozsudek vykazoval, bylo by to zjevně překážkou jeho přezkumu z dalších v kasační stížnosti uplatněných důvodů.

[17] Nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52) nebo v nichž zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74).

[18] Stěžovatelka konkrétně namítá, že se městský soud srozumitelně nevypořádal s její námitkou týkající se změny správní praxe žalovaného a porušení § 2 odst. 4 správního řádu, podle kterého mají správní orgány dbát, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

[19] Podle § 71 odst. 2 s. ř. s., *rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může [žalobce] jen ve lhůtě pro podání žaloby.*

pokračování

[20] V projednávaném případě lhůta k podání žaloby a k jejímu případnému rozšíření o další žalobní body uplynula dne 13. 5. 2019. V této lhůtě stěžovatelka sice podala žalobu (dne 10. 5. 2019), ta však neobsahovala ani zárodek žalobního bodu vztahujícího se k postupu správních orgánů v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu (k náležitostem žalobního bodu srov. rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS). Tuto konkrétní námitku stěžovatelka uplatnila až dne 15. 10. 2021 v replice k vyjádření žalovaného, tedy více než dva roky po uplynutí lhůty k rozšíření žaloby o další žalobní body. Městský soud tedy k této opožděné námitce nemusel vůbec přihlížet. Skutečnost, že stěžovatelka má za to, že vypořádání této opožděné námítky městským soudem (v odstavci 49 napadeného rozsudku) je nedostatečné, nezakládá vadu nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, neboť městský soud neměl žádnou povinnost se předmětnou námitkou věcně zabývat, byla-li uplatněna opožděně.

[21] Nejvyšší správní soud má za to, že napadený rozsudek judikturním požadavkům na přezkoumatelnost dostál. Jeho výrok je jednoznačný, přičemž z jeho odůvodnění je patrné, jaké skutečnosti vzal městský soud za rozhodné a jaké důvody jej vedly k jím přijatému závěru. Městský soud rovněž řádně vypořádal všechny stěžovatelkou včas uplatněné žalobní námitky a srozumitelně zdůvodnil, proč je neshledal důvodnými.

[22] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že napadený rozsudek je plně přezkoumatelný, netrpí nedostatkem důvodu a není ani nesrozumitelný. Městský soud se nedopustil žádné vady řízení s vlivem na zákonnost napadeného rozsudku, a kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tudíž není naplněn.

[23] Nejvyšší správní soud se tedy věnoval zbylé kasační argumentaci podřaditelné pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[24] V této souvislosti předesílá, že stěžovatelka v kasační stížnosti vznáší totožné námitky, jaké byly uplatněny ve skutkově a právně zcela shodném případě řešeném v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 4. 2023, č. j. 3 As 336/2021-55. I v něm se kasační soud zabýval spácháním správního deliktu (přestupku) podle § 16 odst. 1 písm. b) a h) zákona o cenách, přičemž pachatel tohoto deliktu byl rovněž uznán vinným i z porušení zákona o silniční dopravě. Nejvyšší správní soud se zcela ztotožňuje s právními závěry uvedenými v odkazovaném rozsudku třetího senátu. S ohledem na skutkovou i právní podobnost nyní posuzovaného případu s věcí řešenou v rozsudku č. j. 3 As 336/2021-55, tudíž ze závěrů v něm vyslovených v dalším vychází; nemá důvod se od nich jakkoliv odchylovat.

[25] Nejvyšší správní soud se tedy zabýval stěžejní námitkou vztahující se k porušení zásady *ne bis in idem*. Stěžovatelkou zdůrazňovanou totožností skutku v případě skutkově obdobném, jako tomu je nyní, se přitom Nejvyšší správní soud zabýval již v rozsudku ze dne 16. 2. 2005, č. j. A 6/2003-44, publ. pod č. 1038/2007 Sb. NSS. V právní větě k tomuto rozsudku vyslovil, že „[i] pro správní trestání platí zásada *ne bis in idem*, podle níž nikdo nemůže být dvakrát potrestán pro stejný skutek. Předpokladem jejího uplatnění je, aby se jednalo o stejný skutek, tj. aby byla dána totožnost skutku. Jde však o dva různé skutky a dva odlišné správní delikty, pokud provozovatel taxislužby jednak účtuje vyšší než povolenou

cenu (následkem je porušení zájmu na poskytování taxislužeb v souladu s cenovými předpisy) a jednak nevydá cestujícímu doklad o zaplacení jízdného jako výstupu z tiskárny taxametru, doplněný o údaje uvedené v § 15 odst. 2 vyhlášky č. 478/2000 Sb., kterou se provádí zákon o silniční dopravě (následkem je porušení zájmu na transparentní kontrole služeb).“ K závěrům citovaného rozsudku se Nejvyšší správní soud opětovně přihlásil například v rozsudku ze dne 9. 1. 2023, č. j. 5 As 378/202-57. Lze odkázat také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2021, č. j. 3 As 150/2021-59, v němž kasační soud ve skutkově obdobné věci uzavřel, že „[n]elze uvažovat o porušení zásady ne bis in idem, neboť jakkoli byly tyto delikty zjištěny v rámci jedné kontroly a rozhodoval o nich v prvním stupni magistrát, jednalo se o různé skutky posuzované podle odlišných předpisů (zákon o cenách a zákon o silniční dopravě [...]).“

[26] Stěžovatelka předně v kasační stížnosti chybně vymezuje skutek. Aby bylo udržitelné její tvrzení o „totožnosti skutku“, líčí skutek (resp. jeho součást, tedy relevantní jednání, za něž byla postižena), jako „jízdu taxislužby“. V tom se ale zásadně mylí. Jednání, za která jí byly uloženy správní tresty, jsou ve faktické i právní rovině odlišná: první jednání spočívá (zjednodušeně řečeno) v nedostatečném vybavení vozidla, čímž porušila povinnosti stanovené § 21 zákona o silniční dopravě (jednalo se o jednání, které bylo předmětem posouzení v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 28. 3. 2017, č. j. MHMP 426936/2017-viz výše); druhé jednání (o něž jde v souzené věci) spočívá v účtování vyšší než maximální možné ceny a nevyznačení ceny na vozidle, čímž stěžovatelka porušila zákon o cenách. V posuzované věci tak není dána totožnost skutku *de facto*, ani *de iure*. Skutečnost, že dvě různá jednání stěžovatelky byla zjištěna při jediné kontrolní jízdě dne 5. 10. 2016, je do jisté míry nahodilostí. Pokud by byla zjištěna při více různých kontrolních jízdách, neměla by tato skutečnost na posouzení jednotlivých skutků vliv.

[27] Nutno podotknout, že v souladu s výše uvedeným i s citovanou judikaturou se vyjádřil i městský soud v napadeném rozsudku, a to konkrétně v jeho odstavci 41., v němž uvedl, že ačkoliv byla provedena jedna kontrolní jízda, dopustila se stěžovatelka během ní dvou rozdílných právně relevantních skutků. Městský soud správně dovodil, že totožnost skutku není dána, když jeden skutek spočíval v nedostatečném vybavení vozidla a nyní hodnocený skutek v předražení jízdy a neinformování o ceně. V tomto směru tak městskému soudu není co vytknout.

[28] Na výše uvedeném nemůže nic změnit ani stěžovatelkou zmiňovaná judikatura ESLP [ve věci *Zolotukhin proti Rusku* (stížnost č. 14939/03) a ze dne 15. 11. 2016 ve věci *A. a B. proti Norsku* (č. stížnosti 24130/11)]. Nejvyšší správní soud nepochybně závěry této judikatury a na ní navazující judikatury, ale tyto závěry nejsou pro nyní posuzovanou věc relevantní právě proto, že zde není a nemůže být jeden skutek (jedno jednání), jak je vysvětleno v předchozím odstavci. Převážná část kasační argumentace se přitom týká právě posouzení totožnosti skutku ve světle této judikatury. Jelikož však tato argumentace vychází ze stěžovatelkou chybně vymezeného skutku (viz výše) a má smysl pouze za předpokladu, že stěžovatelkou chybně vymezený „skutek“ je alespoň ve faktické rovině totožný, míjí se s podstatou věci, a Nejvyšší správní soud se jí dále podrobně nezabýval – na posouzení věci totiž nemůže mít vliv.

pokračování

[29] S ohledem na výše uvedené je zřejmé, že v nyní projednávané věci nebyla zásada *ne bis in idem* porušena, neboť se stěžovatelka dopustila dvou různých jednání, tedy i dvou různých skutků. Prvním jednáním vymezeným v rozhodnutí ze dne 28. 3. 2017, č. j. MHMP 426936/2017 (tedy absencí předepsaného vybavení vozidla), stěžovatelka porušila povinnosti vyplývající ze zákona o silniční dopravě, který chrání zájem na transparentní kontrole služeb v oblasti silniční dopravy, zatímco druhým jednáním vymezeným v rozhodnutí téhož správního orgánu prvního stupně, jehož se týká nynější věc (tedy předražením jízdy a neoznačením vozidla cenou), stěžovatelka porušila ustanovení zákona o cenách, jehož cílem je ochrana zájmu na poskytování taxislužeb v souladu s cenovými předpisy (srov. opět již výše citovaný rozsudek č. j. A 6/2003-44). Závěru, že se jedná o dvě odlišná jednání s dvěma odlišnými následky, nasvědčuje i to, že stěžovatelka by byla za nedostatečné vybavení vozidla potrestána i tehdy, pokud by jízda nebyla předražena, a naopak, pokud by došlo pouze k předražení jízdného, přičemž vozidlo by bylo vybaveno v souladu se zákonem o silniční dopravě, byla by stěžovatelka potrestána pouze za správní delikt podle zákona o cenách.

[30] Městský soud tak možnost aplikace zásady zákazu dvojího trestání posoudil správně, a Nejvyšší správní soud tuto kasační námitku neshledal důvodnou.

[31] Důvodná není ani druhá kasační námitka, podle níž měly správní orgány aplikovat absorpční zásadu. Touto otázkou se Nejvyšší správní soud ve skutkově obdobných věcech rovněž opakovaně zabýval. V rozsudku ze dne 2. 2. 2023, č. j. 9 As 29/2021-33, svoji dosavadní judikaturu shrnul (viz odstavec 31. rozsudku) a konstatoval, že z ní vyplývá, že „[p]ředpokladem pro aplikaci absorpční zásady, jakož i zohlednění dříve uložených pokut podle § 37 písm. b) nového PřestZ, je možnost vést o sbíhajících se přestupcích společné řízení podle § 88 odst. 1 nového PřestZ. V případě přestupků podle zákona o cenách a zákona o silniční dopravě však podmínky pro vedení společného řízení splněny nejsou, neboť přestupky nespadají do stejné oblasti veřejné správy a k jejich projednání jsou ve druhém stupni příslušné různé orgány.“ Současně Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku dodal, že ačkoliv se judikatura, z níž vycházel, vztahuje k zákonu č. 250/2016, o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, jsou její závěry plně aplikovatelné i na správní delikty, k jejichž spáchání došlo ještě za účinnosti zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, jako tomu bylo v nyní posuzovaném případě.

[32] Je tak zřejmé, že v souzené věci nebyly splněny podmínky pro vedení společného řízení o všech správních deliktech stěžovatelky, a tudíž je závěr městského soudu, dle kterého správní orgány nebyly povinny aplikovat absorpční zásadu, správný.

[33] Nejvyšší správní soud tedy neshledal důvodným ani kasační důvod vyplývající z § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

VI.

[34] Kasační stížnost není pro výše uvedené důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud ve smyslu § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[35] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná,

právo na náhradu nákladů řízení tudíž nemá. Žalovanému jako v řízení úspěšnému účastníkovi žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. dubna 2023

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu